

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

AZTÁN VISSZATÉRT

*Lenyugvó anyám két tenyerét
rövidlátó szemére rakva
elfirhangozta magát az éjtől,
és megindult a vaságy alatta.*

*P. nagyapám hegyelt a bakon
szabóollóját csattogtatva,
nyerített a vén vasnyoszolya,
s poroszkálásból átváltott trappba.*

*Végigügettek két temetőn,
helyet kerestek, majdani fészket.
A vágóhíd előtt horkant fel a ló.
A halál állt ott. Szemébe néztek.*

*Temető volt akkor a szőke Tisza:
imákat mormolt és rohantában
súlyos holtakat cipelt a hátán
harminckilenc márciusában.*

*A családtagokat egybekötötték –
ne maradjon el urától az asszony.
Az Esthajnal, ha fel talál jönni,
majd mindnyájuk felett virrasszon.*

*Anyám felsírt, a sodrony nyiszorgott.
Aztán visszatért belé a lélek...
Maradék élete kilenc nap kóma.
Már csak a viszontlátástól félek.*